Lietas Nr. C69463924
CA-0064-25/11
ECLI:LV:KUAT:2025:0616.C69463924.6.S

Kurzemes apgabaltiesa

SPRIEDUMS

Latvijas Republikas vārdā

Liepājā 2025. gada 16. jūnijā

Kurzemes apgabaltiesa šādā sastāvā: tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese Linda Vēbere un tiesneši Igors Kligačs un Judīte Mauliņa

ar tiesas sēdes sekretāri Evitu Mazo

piedaloties prasītājas "PlusPlus Baltic" OU pārstāvei /Persona B/ un atbildētājam /Persona A/,

izskatīja atklātā tiesas sēdē civillietu " PlusPlus Baltic " OU , kuru pārstāv ārvalsts komersanta " PlusPlus Baltic " OU filiāle Latvijā, prasībā pret /Persona A/ par parāda piedziņu, sakarā ar /Persona A/ apelācijas sūdzību par Kurzemes rajona tiesas 2024. gada 6. decembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2024. gada 12. septembrī Kurzemes rajona tiesā "PlusPlus Baltic" OU, kuru pārstāv ārvalsts komersanta " PlusPlus Baltic " OU filiāle Latvijā, cēlusi prasību pret /Persona A/ par parāda piedziņu.

[1.1] Prasības pieteikums pamatots ar šādiem faktiem.

[1.1.1] 2022. gada 1. novembrī AS "Mogo" (turpmāk – Aizdevējs) un atbildētājs noslēdza finanšu līzinga līgumu Nr. /Numurs/ (turpmāk – Līgums).

Līgums noslēgts transportlīdzekļa BMW 316, šasijas Nr. /Numurs/, izlaiduma gads 2012, reģistrācijas Nr. /Reģistrācijas numurs/ (turpmāk – transportlīdzeklis), iegādei.

[1.1.2] Saskaņā ar Līguma noteikumiem kopējā līzinga summa pielīgta 7 909 EUR, transportlīdzekļa pirkuma cena 7 990 EUR, atbildētājam izdarot pirmo iemaksu 800 EUR un Aizdevējam finansējot 7 190 EUR transportlīdzekļa iegādei.

[1.1.3] Līgumā noteikta atlīdzība par finansējuma lietošanu – procentu likme 28,80 % gadā. Saskaņā ar Līguma maksājuma grafiku līzinga termiņš noteikts 2028. gada 25. oktobris. Atbildētājam bija jāmaksā katru mēnesi maksājumi saskaņā ar Līguma maksājumu grafiku.

[1.1.4] 2023. gada 27. janvārī atbildētājs un Aizdevējs noslēdza Līguma grozījumus Nr. /Numurs/ (turpmāk – Līguma grozījumi), ar kuriem atmaksas termiņš tika pagarināts par vienu mēnesī, t.i. līdz 2028. gada 25. novembrim.

Līguma grozījumi noslēgti attālināti, bet pirms to noslēgšanas atbildētājs 2023. gada 25. janvārī samaksāja rēķinu Nr. /Numurs/, maksāšanas mērķī apstiprinot savu piekrišanu Līguma grozījumu noteikumiem.

[1.1.5] Aizdevējs 2023. gada 20. martā vienpusēji atkāpās no Līguma, paziņojumu nosūtot atbildētājam elektroniski uz Līgumā norādīto atbildētāja e-pasta adresi.

[1.1.6] Aizdevējs 2023. gada 20. martā pārņēma transportlīdzekli savā valdījumā, par ko abas puses parakstīja pieņemšanas–nodošanas aktu.

[1.1.7] 2023. gada 21. martā sastādīts automašīnas novērtēšanas akts, kurā tās tirgus cena pirms defektācijas noteikta 5 800 EUR, defektu novērtēšanas izmaksas 900 EUR, realizācijas cena 4800 EUR, bet ātrās realizācijas cena noteikta 3360 EUR.

[1.1.8] Transportlīdzeklis 2023. gada 12. maijā realizēts par 4 900 EUR.

[1.1.9] 2023. gada 24. oktobrī starp Aizdevēju un “ PlusPlus Baltic ” OU , kuru uz pilnvaras pamata pārstāv Ārvalsts komersanta “ PlusPlus Baltic ” OU filiāle Latvijā, noslēgts cesijas līgums Nr. /Numurs/, ar kuru Aizdevējs cedēja prasītājam prasījuma tiesības pret atbildētāju.

[1.1.10] Prasītājs 2023. gada 4. decembrī nosūtīja atbildētājam paziņojumu par prasījuma tiesību nodošanu un jauno maksājuma veikšanas kārtību.

[1.2] Prasības pieteikums satur tā pamatojumu.

[1.2.1] Aizdevējs vienpusēji atkāpās no Līguma, pamatojoties uz Līguma 16.3.1. punktu un lūdza veikt kopējā parāda pilnīgu samaksu, jo atbildētājs bija pieļāvis izpirkuma maksājumu un procentu samaksas termiņa nokavējumu ilgāk par 10 (desmit) dienām.

[1.2.2] Atbildētāja parāda saistību apmērs uz 2024. gada 6. septembri ir 3 389,33 EUR, kas sastāv no: neatmaksātās pamatsummas 3 140,02 EUR un likumiskajiem procentiem, kas aprēķināti kā 6 % gadā par periodu no 2023. gada 12. maija līdz 2024. gada 6. septembrim 249,31 EUR.

[1.2.3] Starp Aizdevēju un atbildētāju noslēgtais Līgums atbilst Komerclikuma 463. panta saturam un atbildētāja saistības izriet no Komerclikuma 466. panta, līdz ar ko atbildētājam kā līzinga ņēmējam ir pienākums maksāt Līgumā noteikto atlīdzību, kas pēc no transportlīdzekļa pārdošanā iegūtās summas atskaitījuma sastāda 3 140,02 EUR.

[1.2.4] Pamatojoties uz Civillikuma 1753. pantu prasītājam ir tiesības aprēķināt no neatmaksātās pamatsummas likumiskos kavējuma procentus, kas tiek aprēķināti no 2023. gada 12. maija līdz 2024. gada 6. septembrim un ir 249,31 EUR.

[2] Atbildētājs prasību nav atzinis un cēlis pret to vairākus iebildumus.

[2.1] Aizdevējs un prasītājs mēģina izkrāpt naudas līdzekļus un sagādā atbildētājam neērtības, turpinot konkrēto lietu.

Uz 2024. gada 22. aprīli, kad tiesa lēma nenodot saistību piespiedu izpildei brīdinājuma kārtībā, parāda summa bija 3 402,15 EUR, bet ar prasību tiek pieprasīta mazāka summa.

Kad atbildētājs zaudēja darbu un nevarēja maksāt maksājumus, viņš sazinājās ar Aizdevēju. Tad arī telefoniski saņēma skaidrojumu, atgriežot transportlīdzekli, daudz nebūs jāpārmaksā, ko arī izdarījis, taču rezultātā jāmaksā liela summa.

[2.2] Atgriežot transportlīdzekli 2023. gada 20. martā, tika sastādīts pieņemšanas–nodošanas akts, kurā nav fiksēti nekādi trūkumi vai bojājumi.

[2.3] 2023. gada 21. marta transportlīdzekļa realizācijas cenas novērtēšanas aktu saņēmis tikai pēc vairākkārtējiem lūgumiem. Tajā fiksētos skrāpējumus un to novēršanas izmaksas 900 EUR uzskata par neatbilstošām, jo transportlīdzekli nodeva 2023. gada 20. martā un nekādi bojājumi netika fiksēti, turklāt Aizdevēja pārstāvis transportlīdzekli rūpīgi apskatīja, tika veikta foto fiksācija.

Atbildētājam nav zināms, ko Aizdevēja darbinieki diennakts laikā ir izdarījuši ar transportlīdzekli, taču atbildētājam noteikti nav jāatbild par defektiem, kuri nav tikuši fiksēti 2023. gada 20. marta aktā.

[2.4] Uzskata, ka "ātrās" realizācijas cena 3 360 EUR ir neadekvāti zema, jo transportlīdzekļa cena no iegādes brīža 5 mēnešu laikā nevarēja pazemināties gandrīz uz pusi.

[2.5] Atbildētājs uzskata, ka atmaksājamā summa ir jāsamazina par 2 700 EUR (novērtējums bez bojājumiem 7 600 EUR – pārdošanas cena 4 900 EUR). Attiecīgi atmaksājamā summa ir 440,02 EUR (3 130,02 EUR – 2 700 EUR).

[2.6] Prasītāja iesniegtais parāda summas aprēķins atbildētājam nav saprotams, jo nav balstīts uz Līguma noteikumiem.

[3] Ar Kurzemes rajona tiesas 2024.gada 6.decembra spriedumu prasība apmierināta pilnībā.

[3.1] Tiesa, izvērtējot abu pušu iesniegtos pierādījumus, atzinusi par nodibinātiem vairākus faktus.

[3.1.1] Starp Aizdevēju un atbildētāju noslēgtais Līgums ir līzinga līgums, kurā puses vienojušās par to, ka: līzinga summa ir 7 909 EUR, pirkuma summa 7990 EUR, atbildētāja veiktā iemaksa 800 EUR, Aizdevēja finansējums 7 190 EUR, pielīgta atlīdzība par finansējuma piešķiršanu 28,80 % gadā. Līzinga summā 7 909 EUR ietilpst Aizdevēja finansējums 7 190 EUR un komisijas maksa 719 EUR.

Līgumā noteikts līzinga termiņš 2028. gada 25. oktobris, bet 2023. gada 27. janvārī Aizdevējs ar atbildētāju noslēguši Līguma grozījumus, ar kuriem par vienu mēnesi, t.i. līdz 2028. gada 25. novembrim pagarināts atmaksas termiņš, attiecīgi sastādot arī jaunu maksājuma grafiku.

[3.1.2] Aizdevējs 2023. gada 20. martā izmantojis pielīgtās tiesības vienpusēji atkārpies no Līguma, jo atbildētājus pieļāva maksājumu kavējumus tiesības, un izrakstījis rēķinu par kopējo summu 7 959,22 EUR, ar tā apmaksas termiņu 2023. gada 31. marts. Atbildētājs rēķinu nav apmaksājis.

[3.1.3] Aizdevējs 2023. gada 20. martā pārņēmis transportlīdzekli savā valdījumā, par ko Aizdevējs un atbildētājs parakstījuši pieņemšanas–nodošanas aktu, kurā transportlīdzekļa bojājumi vai defekti nav konstatēti.

[3.1.4] Aizdevējs noteicis transportlīdzekļa vērtību pēc vērtētāja atzinuma (akta), kurā fiksēti arī vairāki transportlīdzekļa defekti, bet konkrēti: pastiprināta dzinēja vibrācija; bagāžnieka iekšējais apšuvums ir gaišā krāsā, bet viss pārējais salons – tumšā; trūkst OBD vāciņš; ir skrāpējumi uz priekšējo durvju atvēršanas rokturiem,; labās puses aizmugurējām durvīm piekrāsoti krāsas bojājumi; sīki vizuāli defekti pa auto perimetru; viduskonsoles "MENU" poga ir iestrēgusi; salona nolietojums; nelielas brīvkustības ritošajā daļā; mitrums labās puses priekšējā lukturī; nestrādā automātiskās gaismas; nepieciešama bremžu apkope, ir elektrokļūmes.

Automašīnas Novērtēšanas aktā automašīnas tirgus cena pirms defektācijas noteikta 5800 EUR, defektu novērtēšanas izmaksas 900 EUR, realizācijas cena 4800 EUR, bet ātrās realizācijas cena noteikta 3360 EUR.

[3.1.5] Atbildētājs lietā iesniedzis transportlīdzekļa vērtības noteikšanas aktu, kurā ātrās realizācijas vērtība norādīta 5850 EUR, bet tirgus vērtība 7600 EUR. Novērtēšanu pēc atbildētāja pasūtījuma veicis sertificēts sauszemes transportlīdzekļu /Amats/ /Persona C/. Atbildētājs apliecinājis, ka šis akts sastādīts vērtētājam transportlīdzekli neredzot un neapsekojot, kā arī neveicot tā padziļinātu izpēti.

[3.1.6] Transportlīdzekli pārdevis Aizdevējs 2023. gada 12. maijā par 4 900 EUR.

[3.1.7] Pamatojoties uz 2023. gada 24. oktobrī starp Aizdevēju un " PlusPlus Baltic " OU , kuru uz pilnvaras pamata pārstāv Ārvalsts komersanta " PlusPlus Baltic " OU filiāle Latvijā, ar noslēgto cesijas līgumu Nr. /Numurs/

Aizdevējs ir cedējis savas prasījuma tiesības pret atbildētāju “ PlusPlus Baltic ” OU .

Prasītājs 2023. gada 4. decembrī nosūtīja atbildētājam paziņojumu par prasījuma tiesību nodošanu un jauno maksājumu veikšanas kārtību.

[3.2] Nodibinātajiem faktiem tiesa piemērojusi atbilstošās materiālo tiesību normas un analizējusi faktus pēc Līguma noteikumiem.

[3.2.1] Atbildot uz atbildētāja norādi, ka viņam nav saprotams piedzenamās summas aprēķins, tiesa analizējusi Līguma noteikumus.

Saskaņā ar Līguma 7.1. punktu atbildētājs kā līzinga ņēmējs apņēmās maksāt transportlīdzekļa izpirkumu un procentu maksājumus grafikā noteiktos termiņos un apmērā.

Līguma 8.1., 8.2. un 8.3. punktos noteikts, ka līzinga ņēmējs maksā procentus no neizmaksātās transportlīdzekļa vērtības par visu faktisko finansējuma izmantošanas laiku līdz Līguma izbeigšanai, bet pēc Līguma izbeigšanas – maksā likumiskos procentus.

Saskaņā ar Līguma 16.3.1. punktu Aizdevējam ir tiesības rakstiski informējot, vienpusēji atkāpties no Līguma, ja līzinga ņēmējs pilnībā vai daļēji nav veicis termiņā Līgumā noteikto ikmēneša maksājumu vai tā daļu un kavējums ilgst 10 (desmit) dienas.

Līguma 16.4. punkts uzliek par pienākumu atbildētājam nekavējoties pēc Aizdevēja pieprasījuma nodot transportlīdzekli un 7 darba dienu laikā samaksāt visus Līguma maksājumus līdz transportlīdzekļa nodošanas brīdim, kā arī citas naudas summas, kas pienākas Aizdevējam saskaņā ar Līgumu.

[3.2.2] Ņemot vērā 3.2.1. punktā minēto, tiesa secinājusi, ka no transportlīdzekļa pārdošanas saņemtās summas 4 639,82 EUR novirzīti atbildētāja parāda pamatsummas samazināšanai, 149,38 EUR procentu par finansējuma lietošanu segšanai, 55,76 EUR likumisko procentu samaksai, 30 EUR transportlīdzekļa OCTA apdrošināšanas samaksai un ar parāda piedziņu saistīto izdevumu 25,04 EUR samaksai.

Visu šo maksājumu izdarīšana saskaņā ar Līguma noteikumiem bija atbildētāja pienākums, līdz ar ko prasītājs pamatoti no transportlīdzekļa pārdošanas saņemtos līdzekļus ieskaitījis atbildētāja pastāvošo parādsaistību dzēšanai.

Kā redzams no parāda summas aprēķina, tad atbildētāja kopējais parādsaistību apmērs, kas izriet no Līguma, uz prasības pieteikuma sagatavošanas dienu ir neatmaksātā pamatsumma 3 140,02 EUR un likumiskie nokavējuma procenti 249,31 EUR.

Likumiskos nokavējuma procentus prasītājs aprēķinājis par laika periodu no 2023. gada 12. maija līdz 2024. gada 6. septembrim, jo saskaņā ar Civillikuma 1759. panta 1. punktu procenti jāmaksā arī bez noteiktas norunas, uz likuma pamata par katru parāda samaksas nokavējumu, kaut arī parāds pats par sevi būtu bezprocentīgs.

[3.2.3] Lietā nav strīda par to, ka atbildētājs savas saistības pēc Līguma nav izpildījis un aizdevuma Līgumā noteiktajos termiņos nav atmaksājis, līdz ar to pieļāvis Civillikuma 1652. panta 3. punktā definēto parādnieka nokavējumu un rīkojies pretēji Civillikuma 1828. panta nosacījumiem par parādnieka pienākumu ievērot noteikto izpildījuma laiku, negaidot sevišķu kreditora atgādinājumu. Šī iemesla dēļ Aizdevējs atbilstoši Civillikuma 1589. pantam izmantojis Līgumā pielīgtās tiesības un 2023. gada 20. martā vienpusēji atkāpies no Līguma, par to paziņojot atbildētājam.

[3.2.4] 2023. gada 20. marta aktā fiksētais, ka transportlīdzeklim nav stikla, lukturu, bampera, krāsojuma, virsbūves, salona bojājumi un salona vizuālais izskats ir tīrs, atspoguļots, novērtējot tikai un vienīgi transportlīdzekļa vizuālo stāvokli. Turklāt šajā aktā norādīts, ka pilnīga defektu uzskaite un atklāšana var tikt veikta tikai ar padziļinātu izpēti un speciālām, inženiertehniskām izpētes metodēm.

Savukārt 2023. gada 21. marta aktā transportlīdzeklim konstatēti vairāki defekti (sk.*sprieduma 3.1.4. punktu*).

Izvērtējot abus prasītāja iesniegtos aktus, tiesa ņēmusi vērā to, ka sākotnējais nodošanas akts tiek sastādīts, neveicot transportlīdzeklim nedz ritošās daļas, nedz elektronikas izpēti, nedz padziļinātu vizuālu pārbaudi servisā vai pieaicinot speciālistu. Turklāt 2023. gada 20. marta aktā nepārprotami uz minēto ir ticis norādīts. Parakstot šo aktu, atbildētājs apliecinājis, ka saprot un apzinās, ka pilnīga defektu uzskaite un atklāšana var tikt veikta tikai ar padziļinātu izpēti un speciālām, inženiertehniskām izpētes metodēm.

Tā kā Aizdevējs nav vilcinājis laiku, proti, speciālists transportlīdzekļa padziļinātai novērtēšanai ir ticis pieaicināts jau nākamajā dienā, t.i. 2023. gada 21. martā, tad tajā fiksētie defekti, analizējot to raksturu (sk.*sprieduma 3.1.4. punktu*), nevarēja rasties dienas laikā pēc transportlīdzekļa nodošanas.

Tiesa atzinusi, ka atbildētāja iesniegtais vērtējums nevar tikt izmantots par pamatu prasības noraidīšanai, jo transportlīdzeklis novērtēts vērtētājam neredzot vērtējamo transportlīdzekli un attiecīgi ir automašīnas teorētisks novērtējums, kurš turklāt nesatur nekādu informāciju par to, kādi tirgus dati tikuši analizēti.

Attiecīgi tiesa secinājusi, ka Aizdevējam bija tiesības padziļināti izpētīt transportlīdzekli, lai noteiktu tā vērtību uz Līguma izbeigšanas brīdi un transportlīdzekļa ātrās realizācijas cena ir tikusi samazināta par padziļinātā izpētē fiksēto defektu vērtību (900 EUR), savukārt atbildētājs nav pierādījis, ka konkrēto defektu transportlīdzeklim uz tā nodošanas brīdi nebija.

[3.2.5] Transportlīdzeklis pārdots par 4 900 EUR. Atbildētājs apgalvo, ka transportlīdzeklis pārdots pārmērīgi lēti.

Tiesa šo iebildumu noraidījusi, jo atbildētājs, parakstot Līgumu piekritis, ka Aizdevējs ir tiesīgs pārdot transportlīdzekli par brīvu cenu gadījumos, ja Līguma darbība tiek izbeigta pirms termiņa vai Aizdevējs vienpusēji atkāpjas no tā. No pārdošanas iegūtie līdzekļi tiek novirzīti Līzinga ņēmēja saistību izpildei un ar transportlīdzekļa pārņemšanu, trūkumu vai bojājumu novēršanu un pārdošanu saistīto izdevumu dzēšanai. Ja līdzekļu nepietiek, tad līzinga ņēmējam 5 darba dienu laikā pēc Aizdevēja pieprasījuma saņemšanas jāsedz starpība starp līzinga ņēmēja parāda un ar transportlīdzekļa pārņemšanu, trūkumu vai bojājumu novēršanu un pārdošanu saistīto izdevumu kopsummu un cenu, par kādu tika atsavināts transportlīdzeklis (sk. *Līguma 16.6. punktu*).

Līdz ar ko pārdošanas cenas noteikšana tikusi nodota Aizdevēja kompetencē, turklāt Aizdevējs ir uzticējis lietas tehniskā stāvokļa novērtēšanu speciālistam, pārdevis to par iespējami augstāko cenu attiecīgajā laika posmā.

[3.2.6] Tā kā lietā nav gūti pierādījumi, ka atbildētājs pilnībā būtu norēķinājies, proti, izpildījis visas no Līguma izrietošās saistības, tiesa atzinusi, ka aizdevuma pamatsumma 3 140,02 EUR un likumiskie nokavējuma procenti 249,31 EUR ir piedzenami no atbildētāja.

[4] Atbildētājs iesniedzis apelācijas sūdzību par spriedumu, lūdz prasību noraidīt.

[4.1] Apelators uzskata, ka tiesa lietas izspriešanā nepareizi piemērojusi un iztulkojusi materiālo tiesību normas, nepareizi konstatējusi faktus un pierādījumus – tā sniedzot nepareizu lietas apstākļu juridisko novērtējumu un tas ir novedis pie lietas nepareizas izspriešanas.

[4.1.1] Prasītājs nav pierādījis, ka transportlīdzeklis pārdots par ātrās pārdošanas, tirgum atbilstošu cenu.

[4.1.2] Prasītājs nav pierādījis, ka viņam ir bijušas papildu izmaksas par automašīnas uzturēšanu, kas būtu par pamatu pārdot transportlīdzekli par nesamērīgi zemu cenu un tādā veidā iedzīvoties uz atbildētāja rēķina.

[4.1.3] Savukārt atbildētājs ar sertificēta speciālista sagatavotu izpētes aktu ir pierādījis, ka transportlīdzekļa ātrās realizācijas vērtība bija 5 850 EUR, bet tirgus vērtība 7 600 EUR. Tā kā pētījums taisīts, pamatojoties uz CSDD noteikumiem “Par transporta līdzekļa tehnisko stāvokli” un Tirgus konjunktūras datu analīzes, *www.ss.com* un *www.mobile.de* kā avotu pamata, tas vērtējams kā ticams pierādījums.

Neskatoties uz to, ka ekspertam konkrētais transportlīdzeklis nebija pieejams, eksperta sniegtā informācija dod pārskatu par tirgus cenu diapazonu analoģiska gada izlaiduma un modeļa transportlīdzekļiem brīvajā tirgū, kas svārstās no 5 850 līdz 7 600 EUR.

Turklāt arī prasītāja iesniegtajā 2023. gada 21. marta aktā norādītā transportlīdzekļa tirgus cena pirms defektācijas pietuvināti atbilst atbildētāja pieaicinātā speciālista novērtējumam: 5 800 EUR (pēc prasītāja vērtētāja vērtējuma) un pēc atbildētāja pieaicinātā vērtētāja vērtējuma ātrās realizācijas vērtība 5 850 EUR.

[4.1.4] Civillikuma 1776. pants noteic, ka cietušais ir tiesīgs prasīt to zaudējumu atlīdzību, no kuriem tam nav bijis iespējams izvairīties, veicot tādus pasākumus, kas attiecīgajos apstākļos ir saprātīgi. Savukārt tiesību aizskārējs var prasīt atlīdzināmo zaudējumu apmēra samazinājumu tādā apmērā, kādā cietušais ievērojot pienācīgu rūpību (1646.pants), varēja zaudējumus novērst (..). Ņemot vērā, ka prasītājs nav pierādījis faktu, ka transportlīdzekli nebija iespējas pārdot par cenu, kas kompensētu Aizdevējam neatmaksāto aizdevumu, vai arī citu brīvajam tirgum atbilstošu ātrās pārdošanas cenu, atzīstams, ka, pārdodot transportlīdzekli par nepamatoti zemu cenu, Aizdevējs nav rīkojies kā rūpīgs saimnieks, ievērojot labas ticības principu, kas nostiprināts Civillikuma 1. pantā, līdz ar to nav tiesīgs prasīt zaudējumu atlīdzību, no kuriem varēja izvairīties.

Analoģiski secinājumi pausti citā civillietā (*Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2020. gada 7. maija spriedumā lietā Nr. C30558918*).

[4.2] Strīdam bija jāpiemēro Patērētāju tiesību aizsardzības likuma normas, jo Līgums noslēgts ar atbildētāju, kurš ir patērētājs.

Augstākās tiesas Civillietu departaments 2015. gada 21. oktobra spriedumā lietā Nr. SKC-206/2015, interpretējot Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 6. panta vienpadsmito daļu un tajā ietvertās normas piemērošanas tiesiskās sekas, norādījis: „No minētās normas teksta, kas formulēts, transformējot Eiropas Padomes 1993. gada 5. aprīļa direktīvas 93/13/EEK par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos 6. pantā iekļautos pamatnosacījumus, izriet, ka strīda atrisināšanai attiecībā uz patērētāju līguma netaisnīgie noteikumi nav piemērojami”.

[4.2.1] Civillikuma 1763. panta 1 .punkts nosaka, ka procentu pieaugums apstājas, kad vēl nesamaksāto procentu daudzums sasniedzis kapitāla lielumu. Atbildētāja ieskatā šis princips nav ievērots, pielīgstot maksājumu grafiku, kurā procentu daudzums pārsniedz pamatparāda/kapitāla lielumu.

Atbildētājs visu maksājumu grafiku, uzskata par netaisnīgu un apstrīd to pilnībā. Līgumā noteiktā atlīdzība par finansējuma lietošanu – procentu likme 28,80 % gadā, un gada procentu likme (turpmāk –GPL) –38,5 % ir neatbilstoša normatīvajiem aktiem.

Maksājuma grafiks sastāv no 72 maksājumiem, kopējā procentu maksājumu summa par 72 maksājumu periodu pēc maksājuma grafika ir 8 747,28 EUR, par aizdevumu (aizdoto finansējumu) 7 190 EUR. Kopā ar aizdevumu šī summa ir 15 937,28 EUR, taču kopējās līzinga izmaksas saskaņā ar līgumā noteiktas 16 655,24 EUR apmērā.

No minētā secināms, ka tā ir netaisnīga un pretlikumīga iedzīvošanās uz patērētāja rēķina. Līdz ar to šādi nepamatoti un prettiesīgi līguma noteikumi nesaista atbildētāju.

[4.2.2] Periodā no 2022. gada 1. novembra līdz 2023. gada 5. decembrim izdarītie maksājumi un līdzekļi par automašīnas pārdošanu kopā veido 7 146,60 EUR, no kuriem tikai 4 768,98 EUR novirzīti pamatsummas dzēšanai, 677,81 EUR procentu par aizdevuma lietošanu dzēšanai, 729 EUR aizdevuma izsniegšanas komisijas maksām, 90 EUR apdrošināšanas maksājumiem, 800 EUR – pirmajai iemaksai pie līguma noslēgšanas, 55,76 EUR likumiskajiem nokavējuma procentiem, 25,04 EUR par parāda piedziņas izdevumiem.

Tā kā negodīgi līguma nosacījumi tiesai nav jāpiemēro, tad prasītāja izdarītie maksājumi ieskaitāmi finansējuma pamatsummas un komisijas maksas dzēšanai, kam pieskaitot atgūto summu no transportlīdzekļa atsavināšanas, kopējā atgūtā finansējuma summa ir 7 146,60 EUR. Līdz ar to starpība starp finansējuma pamatsummu un atgūto naudas summu ir 753,40 EUR.

[5] Prasītājs iesniedzis rakstveida paskaidrojumus uz apelācijas sūdzību, kuru uzskata par nepamatotu.

[5.1] Tiesas spriedums satur abu pušu iesniegto pierādījumu izvērtējumu, arī atbildētāja iebildumi ir tikuši izvērtēti.

[5.2] Neapspriests līguma noteikums *a priori* nevar tikt atzīts par netaisnīgu. Lai līguma noteikumu atzītu par netaisnīgu, ir nodibināms kāds no Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 6. panta trešajā daļā norādītajiem pamatiem, kas rada būtisku neatbilstību līgumā noteiktās pušu tiesībās par sliktu patērētājam.

Turklāt pirmās instance tiesā atbildētājs neizvirzīja nekādus iebildumus šajā sakarā.

Ņemot vērā, ka Līgumā noteikto procentu apmērs (28,80 %) par kapitāla lietošanu ir pielīgts 7 190 EUR lietošanu laika posmā no 2022. gada 1. novembra līdz 2028. gada 25. oktobrim, t.i., ilgstošā laika periodā, secināms, ka lietošanas procentu likme atbilst labticīguma principam un ir atzīstama par samērīgu un atbilstošu godīgai komercpraksei. Ja procentu apmērs gada laikā nepārsniedz 100 % no kapitāla, tad tas ir samērīgs, nepamatoti neapgrūtina parādnieku un vienlaikus sniedz atbilstošu kapitāla pieaugumu kreditoram (sk.*Senāta 2017. gada 24. augusta spriedums lieta Nr. C28461011, SKC-211/2017*).

Ņemot vērā pamatparāda summu 3 140,02 EUR, atzīstams, ka aprēķinātie procenti 249,31 EUR ir samērīgi ar pamatparāda summu (procentu apmērs ir vairākkārt mazāks par parāda pamatsummu).

[5.3] Ja atbildētājs uzskatīja, ka Līgums kopumā vai kāds no tā nosacījumiem ir pretlikumīgs, attiecīga prasība bija jāceļ pret Aizdevēju.

[6] Apelācijas instances tiesas sēdē puses sniedza savus paskaidrojumus.

[6.1] Atbildētājs uzturēja spēkā apelācijas sūdzību, lūdza prasību noraidīt. Papildus apelācijas sūdzībā un rakstveida iebildumos uz prasību atbildētājs paskaidroja, ka Līgumu noslēdzis, jo viņam bijusi nepieciešama automašīna, pats to izvēlējies, tā kā nav varējis saņemt kredītu, tad izvēlējies līzinga kompāniju. Taču sakarā ar darba zaudēšanu Latvijā un pārcelšanos strādāt ārzemēs lietojis automašīnu tikai pāris mēnešus, sazinoties ar Aizdevēju, saņēmis skaidrojumu, ka, ja nodos automašīnu, tad būs mazāk jāmaksā, ar ko sapratis, ka viņam būs jāsamaksā tikai par faktiskā lietojuma laiku. Atbildētājs uzskata, ka transportlīdzeklim, to lietojot vien pāris mēnešus, nevarēja tik būtiski kristies vērtība, turklāt prasītāja iesniegtajā novērtēšanas aktā fiksētie defekti nav radušies laikā, kad transportlīdzekli lietoja viņš, jo noteikti nav neko pārkrāsojis, citi defekti nav atzīstami par slēptiem, līdz ar ko tie būtu bijuši labi redzami pie automašīnas nodošanas 2023. gada 20. martā.

[6.2] Prasītāja pilnvarotā persona /Persona B/ uzturēja spēkā prasību un lūdza to apmierināt, ņemot vērā rakstveidā izteiktos faktu apgalvojumus un iesniegtos pierādījumus. Papildus pārstāve apliecināja, ka faktiski Līgums tika izbeigts, jo Aizdevējs piekrita atbildētāja vēlmei pārtraukt Līguma darbību, jo paziņoja, ka nespēs pildīt uzņemtās saistības.

Motīvu daļa

[7] Izvērtējusi pušu paskaidrojumus un lietā iesniegtos pierādījumus, tiesa atzīst, ka prasība ir apmierināma daļēji.

[8] Atbilstoši Civilprocesa likuma 430. panta trešajai daļai fakti, kas konstatēti pirmās instances tiesas spriedumā, apelācijas instances tiesā nav jāpārbauda, ja tie nav apstrīdēti apelācijas sūdzībā.

Izvērtējot apelācijas sūdzību un pirmās instances tiesas spriedumu, tiesa atzīst, ka sprieduma 3.1. punktā ar apakšpunktiem norādītie fakti, kurus konstatējusi pirmās instances tiesa, netiek apstrīdēti ar apelācijas sūdzību, tādēļ tie atkārtoti nav jāpārbauda apelācijas instancē.

[9] Pirmās instances tiesa Līguma nosacījumus apspriedusi pēc aizdevuma līguma nosacījumiem, kas neatbilst Līguma saturam.

Faktiski Aizdevējs ar atbildētāju noslēguši finanšu līzinga līgumu.

[9.1] Līzinga līgums ir tāds līgums, ar kuru komersants (līzinga devējs) apņemas iegūt īpašumā līzinga ņēmēja izraudzītu lietu no līzinga ņēmēja izraudzītas trešās personas (pārdevēja) un nodrošināt šīs lietas nodošanu līzinga ņēmēja lietošanā, bet līzinga ņēmējs apņemas pieņemt šo lietu un samaksāt nolīgto atlīdzību (sk. *Komerclikuma 463. panta pirmo daļu*).

Izvērtējot Līguma saturu, tiesa atzīst, ka uz to attiecināmi Komerclikuma 463. panta otrās daļas nosacījumi, proti, tam jāpiemēro Civillikuma un Komerclikuma likuma noteikumi par pirkuma līgumu, ciktāl tie nav pretrunā ar Komerclikuma 5. nodaļas noteikumiem.

[9.2] Finanšu līzinga līgumā piešķirtais finansējums un par to realizētā mantas iegāde ar šīs mantas lietojuma piešķiršanu līzinga ņēmējam un saistību atmaksāt kredītu, lai iegūtu līzinga objektu īpašumā, veido kompleksas šā darījuma dalībnieku saistības, kas nav atraujamas viena no otras. Proti, saistības, kas izriet no aizdevuma (finansējuma) nav atraujamas no līzinga objekta lietojuma tiesībām.

Finanšu līzinga darījumā līzinga devējs gūst peļņu nevis no lietas iznomāšanas vai pārdošanas, bet gan no finansēšanas kā pakalpojuma. Līdz ar ko līzinga devēja leģitīmā interese ir efektīvi ieguldīt savus finanšu līdzekļus, savukārt līzinga ņēmēja tiesiskā interese ir nepieciešamība pēc naudas, lai iegādātos sev vēlamo lietu. Tādējādi finanšu līzings satur kreditēšanas līguma pazīmes. Taču uz finanšu līguma pamata nopirktā lieta netiek nodota īpašumā, bet gan līzinga ņēmēja lietojumā. Finanšu līzinga līgums satur arī nomas līguma pazīmes, taču tā specifiska iezīme ir līzinga devēja tiesības prasīt līzinga procentus un līzinga ņēmēja pienākums veikt līzinga maksājumus par faktisko lietojumu.

Tātad, uzņemoties finanšu līzinga saistības, līzinga ņēmējam Līguma darbības laikā ir tiesības lietot līzinga devējam piederošo lietu un pienākums par to maksāt pielīgtu atlīdzību, kas sastāv no divām komponentēm: pakāpeniski, proti, vairākos terminētos maksājumos tiek sadalīts piešķirtais finansējums un papildus tam ir jāmaksā pielīgtie procenti no neizmaksātās vērtības par faktisko finansējuma izlietošanas laiku.

Tieši šādas saistības uzņēmies atbildētājs, noslēdzot Līgumu ar Aizdevēju (sk. *Līguma 7.1., 8.1., 8.2. un 8.3. punktu*).

Ja šāds līgums tiek izbeigts pirms tā izpildes, tad lieta, kuru lieto līzinga ņēmējs, viņam ir jāatgriež līzinga devējam un jāsamaksā visi tie maksājumi, ko paredz līgums un kas tiek aprēķināti uz tā izbeigšanas dienu. Konkrētajā gadījumā Līgums to arī noteic (sk. Līguma 16.4. punktu).

Līzinga līguma ietvaros puses var vienoties, ka gadījumā, ja tas tiek izbeigts pirms termiņa, līzinga objekts tiek atsavināts un no tādā ceļā iegūtiem līdzekļiem tiek segtas tās saistības, kuras palikušas neizpildītas līzinga ņēmējam.

Izejot no iepriekš minētajiem apsvērumiem, tiesa secina, ka līzinga līgumu gadījumos visa atbildība par starpību, kas rodas starp līzinga līgumā noteikto mantas atlikušo vērtību un tās faktisko pārdošanas cenu, tiek prasīta no līzinga ņēmēja.

Par neizpildīto līzinga līguma saistību daļu līzinga devējs tiesīgs celt tiesā prasību pret līzinga ņēmēju, bet, ja līzinga ņēmējs nodarījis zaudējumus līzinga devējam, tad ceļama zaudējumu atlīdzināšanas prasība.

[9.3] Līzinga ņēmējs atlīdzina līzinga devējam starpību starp līzinga objekta pārdošanas rezultātā saņemto summu un atlikušo vērtību (ja līzinga objekta pārdošanas rezultātā saņemtā summa ir mazāka par atlikušo vērtību), ja līzinga objekta vērtība ir samazinājusies līzinga ņēmēja vainas dēļ, līzinga ņēmējam, neievērojot līzinga objekta uzturēšanas un lietošanas noteikumus, atbilstoši līgumam vai citādi rīkojoties, ievērojot, ka līzinga ņēmējs nav atbildīgs par parasto līzinga objekta nolietošanos pienācīgas lietošanas rezultātā, kas nozīmē, ka šajos gadījumos ir jākonstatē līzinga ņēmēja vainojama rīcība, kas ir radījusi zaudējumus līzinga devējam.

Taču izskatāmā lieta nav par zaudējumu atlīdzināšanu, bet gan par Līgumā pielīgtās atlīdzības kā pamatparāda piedziņu un no šī prasījuma izrietoša blakus prasījuma, proti, likumisko kavējuma procentu piedziņu.

Saskaņā ar Līguma 7.1. punktu atbildētājs kā līzinga ņēmējs apņēmās veikt transportlīdzekļa izpirkuma maksājumus un procentu maksājumus grafikā noteiktos termiņos un apmērā.

Līguma 8.1., 8.2. un 8.3. punktā noteikts, ka līzinga ņēmējs maksā procentus no neizmaksātās transportlīdzekļa vērtības par visu faktisko finansējuma izmantošanas laiku līdz Līguma izbeigšanai, bet pēc Līguma izbeigšanas – maksā likumiskos procentus.

Ja no līzinga objekta atsavināšanas iegūtie līdzekļi nav pietiekami, lai dzēstu līzinga objekta realizācijas izdevumus un līzinga parādu līzinga devējam, līzinga devējam ir tiesības prasīt parāda summas samaksu no līzinga ņēmēja. Tieši uz šādiem pamatiem ir celta izskatāmā prasība.

[10] Tātad tiesai jākonstatē, kas bija par iemeslu Līguma izbeigšanai, jo no tā izriet atbildētāja atbildības apjoms.

[10.1] Ceļot prasību un uzturot to, prasītājs apgalvo, ka Aizdevējs ir vienpusējā kārtā atkāpies no Līguma 2023. gada 20. martā.

Saskaņā ar Līguma 16.3.1. punktu Aizdevējam ir tiesības rakstiski informējot, vienpusēji atkāpties no Līguma, ja līzinga ņēmējs pilnībā vai daļēji nav samaksājis termiņā Līgumā noteikto ikmēneša maksājumu vai tā daļu un kavējums ilgst 10 (desmit) dienas.

[10.2] Apelācijas instances tiesā pēc pušu paskaidrojumu uzklausīšanas, prasītāja iesniedza jaunus pierādījumus, kurus izvērtējot kopsakarā ar pušu paskaidrojumiem, tiesa secina, ka Līgums ir ticis izbeigts abām pusēm par to vienojoties.

Papildus sprieduma 3.1.1. punktā minētajiem faktiem Līguma pielikumā esošais maksājumu grafiks kopsakarā ar prasības summas precizēto aprēķinu, kas tika iesniegts apelācijas instances tiesā, norāda uz to, ka uz 2023. gada 20. martu atbildētājam nebija maksājumu kavējumu.

Atbilstoši grafikam atbildētājam kārtējais maksājums bija jānomaksā līdz 2023. gada 25. martam, transportlīdzekli viņš nodeva Aizdevēja valdījumā 2023. gada 20. martā. Tanī pat datumā Aizdevējs rakstveidā paziņojis, ka vienpusēji atkāpjas no Līguma un izrakstījis rēķinu par 7 959,22 EUR, ar tā apmaksas termiņu 2023. gada 31. marts, atbildētājs rēķinu nav apmaksājis (sk.*sprieduma 3.1.3. un 3.1.4. punktu*).

2023. gada 20. martā notikušās telefonsarunas ieraksts starp atbildētāju un Aizdevēja darbinieku norāda uz to, ka atbildētājs skaidri un nepārprotami paudis savu gribu izbeigt Līgumu, pamatojot to ar objektīvu nespēju turpināt līzinga maksājumus, jo zaudējis darbu, plāno doties strādāt ārzemēs, līdz ar ko transportlīdzeklis viņam vairs nav nepieciešams. Aizdevēja darbinieks piekrīt pārņemt transportlīdzekli.

Tiesa konstatē, ka Līgums neparedz tiesības līzinga ņēmējam vienpusējā kārtā atkāpties no Līguma, savukārt atteikuma tiesību realizācijai pielīgtais termiņš 2023. gada 20. martā bija iztecējis.

Taču jebkuru līgumu var izbeigt, abām pusēm saskanīgi par to vienojoties.

Attiecīgi konkrētajā lietā nav pierādīts, ka Līgums 2023. gada 20. martā tika izbeigts uz Līguma 16.3.1. punktā minētajiem pamatiem, proti, nav notikusi Aizdevēja vienpusēja atkāpšanās no līguma, bet Līgums 2023. gada 20. martā ir ticis izbeigts abām pusēm par to vienojoties.

Taču minētais fakts nevar kalpot par pamatu prasības noraidīšanai, jo, ja Līgums izbeigts pirms tā izpildes, tad līzinga ņēmējam, ņemot vērā finanšu līzinga līguma juridisko dabu (*sk. sprieduma 9. punktu*) ir jāsamaksā visi tie maksājumi, ko paredz Līgums un kas tiek aprēķināti uz tā izbeigšanas dienu, t.i. 2023. gada 20. martu (sk.*Līguma 16.4. punktu*).

[11] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426. panta pirmo daļu apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajā sūdzībā.

[11.1] Piekrītot prasītājam, ka atbildētājs tikai apelācijas sūdzībā pirmo reizi izvirzījis iebildumus uz prasību kontekstā ar Līguma noteikumu neatbilstību Patērētāju tiesību aizsardzības likuma prasībām (sk. *sprieduma 5.1. punktu*), tiesa norāda uz to, ka šim faktam nav nozīmes.

Satversmes tiesa jau atzinusi, ka patērētājs ir īpašs tiesisko attiecību subjekts, kurš bauda speciālu aizsardzību. Turpretī kredīta devējs ir tāds tiesisko attiecību dalībnieks, kas mantiskā ziņā ir nesalīdzināmi spēcīgāks par patērētāju. Patērētāju aizsardzības tiesību būtībai un mērķim atbilst kredīta devēja mantisko interešu ierobežošana ar mērķi aizsargāt patērētāja kā vājākā tirgus dalībnieka tiesības un intereses (sk. *Satversmes tiesas 2011. gada 8. aprīļa sprieduma lietā Nr. 2010-49-03 12.3. punktu*).

Ņemot vērā finanšu līzinga līguma juridisko dabu (sk. *sprieduma 9. punktu*), gadījumos, kad šāds līgums tiek noslēgts ar patērētāju, strīda gadījumā tiesai jāpiemēro atbilstošās speciālo tiesību normas, jo komersants piešķir finansējumu, par kura lietošanu patērētājam jāveic maksājumi.

Atbilstoši Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 6. panta vienpadsmitajai daļai, tiesa, izšķirot strīdu vai veicot citas no ražotāja, pārdevēja vai pakalpojuma sniedzēja un patērētāja noslēgtā līguma izrietošās procesuālās darbības, izvērtē līguma noteikumus un strīda atrisināšanai attiecībā uz patērētāju nepiemēro līgumā ietvertos netaisnīgos noteikumus.

Senāts atzinis, ka šīs normas formulējums ļauj secināt, ka likums noteic tiesai pienākumu izvērtēt līguma, kas noslēgts ar patērētāju, noteikumu atbilstību labticīguma prasībām un tos nepiemērot, ja šādi noteikumi ir netaisnīgi no patērētāju tiesību viedokļa, neatkarīgi no tā, vai patērētājs cēlis kādus konkrētus iebildumus (sk. *Senāta 2013. gada 12. marta spriedumu lietā Nr. SKC-108/2013 (C39122208), Senāta 2015. gada 20. februāra spriedumu lietā Nr. SKC-19/2015 (C28280410), Senāta 2016. gada 30. decembra spriedumu lietā Nr. SKC-459/2016 (C33417911), Senāta 2017. gada 31. janvāra spriedumu lietā Nr. SKC-99/2017 (C12172813), Senāta 2017. gada 30. novembra spriedumu lietā Nr. SKC-313/2017 (C33310612)*).

Atzīstot, ka izlemjamajā līgumstrīdā atbildētājs ir patērētājs, tiesai *ipso iure* jāpiemēro attiecīgie normatīvie akti, un konstatējot, ka attiecībā uz patērētāju piemērotie līguma noteikumi ir negodīgi, tie strīda atrisināšanai attiecībā uz patērētāju nav piemērojami. Šāda atziņa izriet no Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 1. panta un tiesu prakses, ko pirmā instances tiesa nav ņēmusi vērā.

[11.2] Ņemot vērā iepriekš sprieduma 10.2. punktā minēto, tiesa atzīst, ka izskatāmajā lietā tiesai nav jāpārbauda tie kritēriji, kuri attiecināmi uz patērētāja tiesību aizsardzību ilgtermiņa līgumos ietverto noteikumu par līguma pirmstermiņa izbeigšanu parādnieka saistību neievērošanas noteiktā laika posmā dēļ, jo konkrētajā gadījumā Līguma izbeigšana notikusi pēc paša patērētāja iniciatīvas.

Konkrētajā gadījumā kontrahenta iespēja pieprasīt visas no Līguma izrietošās saistības izpildi ir saistāma nevis ar to, ka atbildētājs kā patērētājs nav izpildījis kādu no savām līgumsaistībām, piemēram, kavējis kādu no maksājumiem, bet gan ar paša patērētāja gribu pārtraukt Līgumu, kam Aizdevējs piekritis, izrādot acīmredzamu pretimnākšanu patērētājam, kurš objektīvi nespēj turpināt uzņemtās saistības.

[11.3] Atbildētājs par netaisnīgu uzskata visu pielīgto maksājumu grafiku, jo Līgumā noteiktā atlīdzība par finansējuma lietošanu un gada procentu likme ir neatbilstoša normatīvajiem aktiem (sk. *sprieduma 4.2.1. punktu*).

Grafiks kā tāds noteikti nevar būt netaisnīgs.

Faktiski atbildētājs apgalvo, ka pielīgtā procentu likme ir netaisnīga.

[11.3.1] Nav strīda par to, ka Līguma kopējā summa ir 7 909 EUR, kas sastāv no Aizdevēja piešķirtā finansējuma atbildētāja izvēlētā transportlīdzekļa iegādei 7 190 EUR un komisijas maksas 719 EUR.

Pielīgtā fiksētā gada procentu likme ir 28,80 %, kas ir 0,08 % dienā.

[11.3.2] Līguma 8.1., 8.2. un 8.3. punktā noteikts, ka līzinga ņēmējs maksā procentus no neizmaksātās transportlīdzekļa vērtības par visu faktisko finansējuma izmantošanas laiku līdz Līguma izbeigšanai.

Līguma ietvaros aprēķināti un Aizdevējs ieturējis likumiskos procentus par finansējuma izmantošanu un par to apmēru bija jāvienojas Aizdevējam ar atbildētāju.

[11.3.3] Procentu apmērs atspoguļots rakstveida līgumā, kas satur arī maksājumu grafiku, proti, norādīts, ka fiksētā procentu likme gadā ir 28,80 % un GPL 38,55 %, tālāk Līguma 16.3. punktā norādīts, ka puses vispārīgos noteikumus neparaksta, jo tie jebkurā laikā līzinga ņēmējam ir pieejami interneta vietnē *www.mogo.lv*, taču līzinga ņēmējs apliecina, ka Līguma noteikumus ir izlasījis un pilnībā sapratis.

Tiesa atzīst, ka šādā kārtā noslēgta līguma nosacījums par maksājamo likumisko procentu apmēru nav atzīstams par pienācīgā, patērētājam saprotamā veidā, iepriekš apspriestu.

Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 3. panta 2. punkts paredz, ka patērētāja tiesības ir pārkāptas, ja nav ievērots līgumslēdzēju pušu vienlīdzības princips un līguma noteikumi ir netaisnīgi.

Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 6. panta trešā daļa nosaka, ka līguma noteikums, kuru līgumslēdzējas puses savstarpēji nav apspriedušas, ir netaisnīgs, ja tas pretēji labticīguma prasībām rada būtisku neatbilstību līgumā noteiktajās līgumslēdzēju pušu tiesībās un pienākumos par sliktu patērētājam un par netaisnīgiem līguma noteikumiem uzskatāmi tādi noteikumi, kuri padara patērētājam saistošu tādu līguma noteikumu, ar kuru patērētājam nav bijusi reāla iespēja iepazīties pirms līguma noslēgšanas (sk. *Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 6. panta trešās daļas 16. punktu*). Attiecīgi šī likuma 6. panta piektajā daļā strikti noteikts, ka līguma noteikums vienmēr ir uzskatāms par savstarpēji neapspriestu, ja tas sastādīts iepriekš un līdz ar to patērētājam nav bijis iespējams ietekmēt attiecīgā noteikuma saturu, īpaši tas attiecas uz iepriekš sagatavotiem tipveida līgumiem.

[11.3.4] Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 8. panta $2.^2$ un $2.^3$ daļa nosaka, ka patērētāja kreditēšanas līguma izmaksām jābūt samērīgām un atbilstošām godīgai darījumu praksei, bet kredīta kopējās izmaksas patērētājam uzskata par neatbilstošām, ja tās pārsniedz 0,07 % dienā no kredīta summas.

Par kredīta kopējām izmaksām uzskata visas kredīta devējam zināmās izmaksas, kas patērētājam jāmaksā saistībā ar kreditēšanas līgumu, kas ietver komisijas naudas, nodevas un jebkādus citus maksājumus, tajā skaitā procentus. Tādējādi ir iespējams secināt likumdevēja maksimāli pieļauto procentu likmi pie nosacījuma, ja visas pārējās izmaksas ir nulle. Proti, ja patērētājam nav jāmaksā nekādas citas maksas, tad uz visu patērētāja kreditēšanas līguma darbības laiku procentu likme dienā nedrīkst pārsniegt 0,07 %.

GPL tika ieviesta kā standartizēts informatīvs rādītājs, kas parāda visas ar kredītu saistītās izmaksas gada laikā. GPL ietver arī kredīta procentu likmi, kā arī citas svarīgas izmaksas un rādījumus (komisijas maksas u.tml.).

GPL ir finanšu līzinga finansējuma kopējās izmaksas, kas izteiktas gada procentos no piešķirtās finansējuma summas, iekļaujot finansējuma kopējās izmaksas.

Izejot no tā, ka GPL ir ekvivalents visu to esošo vai turpmāko saistību (izņemto kredīta summu, atmaksu un izmaksu) vērtībai, par kurām personai, kas nodarbojas ar patērētāja kreditēšanu, ir jāvienojas ar patērētāju, un GPL ietver kredīta kopējās izmaksas, tajā skaitā izmaksas par procentu maksājumiem un citas summas, kas patērētājam jāmaksā saistībā ar kredītu, tad tiesa atzīst, ka konkrētajā Līgumā GPL noradīts 38,55 % jeb 0,11 % dienā, kas acīmredzami pārsniedz 0,07 % dienā finansējuma apjoma.

Līdz ar ko tiesa konstatē, ka Līgumā noteiktās kredīta kopējās izmaksas pārsniedz 0,07 % dienā.

[11.3.5] Tā kā Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 6. panta 11. daļa paredz, ka tiesa, izšķirot strīdu vai veicot citas no ražotāja, pārdevēja vai pakalpojuma sniedzēja un patērētāja noslēgtā līguma izrietošās procesuālās darbības, izvērtē līguma noteikumus un strīda atrisināšanai attiecībā uz patērētāju nepiemēro līgumā ietvertos netaisnīgos noteikumus, tad tiesa atzīst, ka Aizdevējam nebija pamats no atbildētāja maksājumiem un līdzekļiem, kas tika iegūti no transportlīdzekļa pārdošanas, segt Līgumā pielīgtos procentus par finansējuma izmantošanu, jo Līguma nosacījumi par procentu apmēru ir netaisnīgi un nevar tikt piemēroti, aprēķinot saistības, ka jāsedz atbildētājam pie Līguma izbeigšanas.

No lietas materiāliem redzams, ka Aizdevējs no atbildētāja samaksātās un no transportlīdzekļa realizācijas iegūtās summas vispirms ir ieskaitījis līgumisko procentu dzēšanai, tikai pēc tam dzēšot pamatparādu.

Tādējādi, ja tiesa, izskatot lietu, līguma noteikumus par procentiem atzīst par netaisnīgiem un nepiemērojamiem, mainās arī nesamaksātā pamatparāda apmērs, kas savukārt secīgi ietekmē piedzenamo summu, ko uz cesijas pamata prasa piedzīt no atbildētāja prasītājs.

[11.3.6] Pamatojoties uz iepriekš 11.3. punktā minēto, tiesa atzīst, ka no atbildētāja veiktajām iemaksām Līguma darbības laikā un no transportlīdzekļa atsavināšanā iegūtajiem līdzekļiem Aizdevējam, pamatojoties uz Līguma 14.5. punktā noteikto kārtību, bija tiesības vispirms dzēst Līguma 14.5.2. punktā minētos izdevumus un 14.5.3. punktā minētās komisijas maksas, bet atlikusī summa bija jāieskaita pamatsummas dzēšanai, proti, no šīm summām nav pamata dzēst līgumiskos procentus, līdz ar ko par 677,81 EUR (151,85 EUR + 188,81 EUR + 187,77 EUR + 149,38 EUR) samazināma pamatparāda summa un Aizdevējam bija tiesības cedēt prasītājam prasījuma tiesības pret atbildētāju par pamatparādu 2 462,21 EUR (3 140,02 EUR – 677,81 EUR).

Ņemot vērā minēto un pamatojoties uz Civillikuma 1806. pantā noteikto par cesionāram nodoto tiesību apjomu, prasība apmierināma daļēji, piedzenot no atbildētāja pamatparādu pēc Līguma 2 462,21 EUR.

Tā kā par kavējumu aprēķināti likumiskie procenti par periodu no 2023. gada 12. maija līdz 2024. gada 6. septembrim, tad šis prasījums ir apmierināms, taču summa par 483 kavētajām dienām aprēķināma no 2 462,21 EUR, attiecīgi no atbildētāja piedzenami likumiskie kavējuma procenti 195,49 EUR.

[12] Atbildot uz atbildētāja pausto neizpratni par parāda aprēķinu (sk. *sprieduma 2.6. punktu*), tiesa norāda uz to, ka Līguma 14.5. punktā pielīgtie nosacījumi par to, kā konkrēti Līgumā paredzēto saistību izpildei tiek ieskaitīti maksājumi, nav pretrunā ar Civillikuma 1843. pantā noteikto. Šī kārtība pamatoti attiecināta ne tikai uz atbildētāja veiktajiem maksājumiem līdz Līguma izbeigšanai, bet arī uz ieņēmumiem, kas tika gūti, atsavinot transportlīdzekli. Pirms prasījuma tiesību cesijas Aizdevējs no atbildētāja maksājumiem un līdzekļiem, kas tika iegūti no transportlīdzekļa atsavināšanas, vispirms sedza Aizdevēja aprēķinātos un nesamaksātos procentus no neizmaksātās transportlīdzekļa vērtības par visu faktisko finansējuma izmantošanas laiku līdz Līguma izbeigšanai (2023. gada 20. marts). Pēc tam Aizdevējs sedzis Līguma 14.5.2. punktā minētos izdevumus un 14.5.3. punktā minētās komisijas maksas, un tikai pēc tam atlikusī summa novirzīta līzinga (kredīta) summas samaksai. Neskatoties uz to, ka prasības pieteikumā prasītājs pieminējis arī līgumsodu un Līguma punktus, kas piešķīra Aizdevējam tiesības tos aprēķināt, lietā nav pierādījumu tam, ka pēc konkrētā Līguma Aizdevējs aprēķinājis līgumsodu un cedējis šādu prasījuma tiesību prasītājam.

[13] Atsaucoties uz konkrētu tiesu prakses piemēru, apelators uzskata, ka prasība ir noraidāma uz tiem pamatiem, ka Aizdevējs nav rīkojies kā krietns saimnieks, no kura bija sagaidāma pienācīga rūpība (sk. *sprieduma 4.1.4. punktu*).

Tiesa atzīst, ka Civillikuma 1776. un 1646. panta normas strīdam nav piemērojamas, jo, kā minēts iepriekš, izskatāmajā lietā netiek risināts jautājums par zaudējumu atlīdzināšanu.

[13.1] Darījuma tiesiskās attiecības uz Līguma pamata tika nodibinātas starp Aizdevēju un atbildētāju. Parakstot Līgumu atbildētājs piekritis, ka Aizdevējs ir tiesīgs pārdot transportlīdzekli par brīvu cenu gadījumos, ja Līguma darbība tiek izbeigta pirms termiņa vai Aizdevējs vienpusēji atkāpjas no tā. Šādas Aizdevēja tiesības atbildētājs neapstrīd arī apelācijas sūdzībā, piekrītot, ka konkrētajā gadījumā Aizdevējs bija tiesīgs pārdot transportlīdzekli par brīvu cenu, taču apgalvo, ka transportlīdzeklis pārdots par pārāk zemu cenu.

Šajā sakarā tiesa norāda uz to, ka ar cesiju prasītājs ieguvis no Aizdevēja tikai prasījuma tiesību pret atbildētāju par to atbildētāja parāda saistību piedziņu, kas izriet no Līguma, bet ar cesiju uz prasītāju nav pārgājusi pati saistība, kas izriet no Līguma.

Ar Līgumu tieši Aizdevējs apņēmies pārdot transportlīdzekli par brīvu cenu.

Judikatūrā atzīts, ka gadījumā, kad līzinga devējs ir tiesīgs pārdot līzinga objektu pēc sava ieskata, tas ir saprotams kā tiesības pārdot līzinga objektu par tirgum atbilstošu brīvu cenu (sk. *Senāta 2019. gada 4. jūlija*

spriedumu lietā Nr. SKC-146/2019).

Aizdevējs, uzņemoties saistību pārdot transportlīdzekli bez tiesas starpniecības, bez izsoles rīkošanas šādam atsavinājumam, uzņēmies atbildību par mantas pārdošanu un viņam jāatlīdzina visi zaudējumi, ko radījusi viņa nepietiekama rūpība šīs darbības izpildē.

Tiesības pārdot transportlīdzekli par brīvu cenu nenozīmē, ka transportlīdzeklis būtu pārdodams par jebkādu cenu, par kuru pircējs vēlējās to iegādāties, jo tas būtu pretrunā ar līzinga objekta realizācijas mērķi – iegūt pēc iespējas augstāko samaksu, lai varētu dzēst neizpildītās līzinga ņēmēja līgumsaistības.

Konkrētajā gadījumā atbildētājs nav cēlis prasību pret Aizdevēju par tādu zaudējumu atlīdzināšanu, kas viņam radušies, Aizdevējam pārdodot transportlīdzekli par cenu, kas nav atbilstoša.

[13.2] Nav apstrīdams, ka līdzīgi gadījumi ir jāiztiesā līdzīgi, jo šis princips izriet no tiesiskuma principa.

Iepazīstoties ar likumīgā spēkā stājušos Rīgas apgabaltiesas 2022. gada 8. novembra spriedumu lietā Nr. C33537921 un 2020. gada 7. maija spriedumu lietā Nr. C30558918, tiesa secina, ka izskatāmajā lietā nav identiski vai salīdzināmi faktoloģiskie apstākļi. Lai arī šie divi spriedumi taisīti lietās, kurās uz cesijas pamata prasītājs bija ieguvis prasījuma tiesības pret atbildētājiem, kas izriet no finanšu līzinga līgumiem, kas noslēgti ar AS “Mogo”, tomēr pārējie fakti būtiski atšķiras.

Lietā Nr. C33537921 atbildētāja parāds veidojās sakarā ar to, ka viņš nepildīja pielīgtās saistības un tieši uz šiem pamatiem AS “Mogo” vienpusēji atkāpās no līguma. Izvērtējot pierādījumus, tiesa secināja, ka transportlīdzeklis pārdots par nepamatoti zemu cenu, kas tika noteikta tikai skata pēc. Šajā sakarā tiesas sprieduma 19. punktā izteikta atziņa, ka, nepierādot faktu, ka transportlīdzekli nebija iespējas pārdot par cenu, kas kompensētu līzinga devējam neatmaksāto aizdevumu, vai arī citu brīvajam tirgum atbilstošu ātrās pārdošanas cenu, atzīstams, ka, pārdodot transportlīdzekli par nepamatoti zemu cenu, līzinga devējs nav rīkojies kā rūpīgs saimnieks, ievērojot labas ticības principu, kas nostiprināts Civillikuma 1. pantā, līdz ar to nav tiesīgs prasīt zaudējumu atlīdzību, no kuriem varēja izvairīties.

Lietā Nr. C30558918 atbildētāja parāds veidojās sakarā ar to, ka viņš nepildīja pielīgtās saistības un tieši uz šiem pamatiem AS “Mogo” vienpusēji atkāpās no līguma. Izvērtējot pierādījumus, tiesa secināja, ka transportlīdzeklis pārdots par nepamatoti zemu cenu, kas tika noteikta tikai skata pēc u.c., transportlīdzeklis bija pārdots par 350 EUR, proti, tiesa atzina, ka cena noteikta tikai izskata pēc.

Šajā spriedumā tiesa atzinusi, ka transportlīdzekļa pārdošana pilda atlīdzības funkciju, jo tās mērķis ir iegūt pēc iespējas augstāku samaksu, lai varētu dzēst neizpildītās līzinga līguma saistības, līdz ar to nesamērīgi zemas pārdošanas cenas noteikšana nesasniedz šo mērķi un ir pretēja Civillikuma 1. pantam, kas noteic, ka tiesības izlietojamas un pienākumi pildāmi pēc labas ticības.

Nenoliedzami ir jāņem vērā, ka lietotu transportlīdzekļu tirgū to cenas ir objektīvi atkarīgas no to tehniskā stāvokļa. Tādēļ situācijā, kad Līgums neuzliek līzinga devējam par pienākumu pirms transportlīdzekļa realizācijas veikt tā novērtēšanu, bet izskatāmajā strīdā tiek nodibināts, ka Aizdevējs pirms atsavināšanas ir sastādījis realizācijas cenas novērtēšanas aktu, novērtējot transportlīdzekļa tehnisko un vizuālo stāvokli, realizējis transportlīdzekli nepilnu divu mēnešu laikā, tādējādi nepalielinot tā glabāšanas un uzturēšanas izmaksas, nav pamata atzīt, ka Aizdevējs bijis nelabticīgs.

Tiesa atzīst, ka izskatāmajā lietā nav pamata slēdzienam, ka transportlīdzeklis ir ticis pārdots par acīmredzami nepamatoti zemu cenu, līdz ar ko prasība nav noraidāma uz tādiem pamatiem, kā tas noticis abās iepriekš minētajās civillietās.

[13.3] Lai arī konkrētā Līguma ietvaros atbildētājs ir patērētājs, minētais tomēr nenozīmē, ka viņš savu saistību izpildei var pieiet nevērīgi.

Komerclikuma 464. panta pirmā daļa atbildētājam kā līzinga ņēmējam nosaka pienākumu pirms lietas pieņemšanas iespējami īsā laikā kā krietnam un rūpīgam saimniekam pārbaudīt tās atbilstību līguma noteikumiem.

Minētajam ir jo īpaši būtiska nozīme, ja uz līzinga noteikumiem līzinga ņēmējs vēlas lietot līzinga devēja finansētu transportlīdzekli, kurš ir lietots.

Tā kā atbildētājs apstrīd to, ka transportlīdzeklim tā nodošanas brīdī bija defekti, kurus fiksējis novērtētājs 2023. gada 21. marta aktā, tad apelācijas instances tiesā atbildētājam tika uzdots jautājums, kā konkrēti tika izvēlēts transportlīdzeklis. Atbildētājs apliecināja, ka pats to izvēlējies, nekādi nav fiksējis tā tehnisko stāvokli, nav pieaicinājis speciālistu tā tehniskā stāvokļa novērtēšanai. Līdz ar ko tiesa secina, ka pats atbildētājs nav pievērsis rūpīga saimnieka vērību transportlīdzekļa tehniskajam stāvoklim pirms tā lietošanas uzsākšanas. Līdz ar ko lietā nav pierādījumu tam, ka 2023. gada 21. marta aktā fiksētie defekti bija transportlīdzeklim jau Līguma noslēgšanas brīdī, kad tas tika nodots atbildētāja lietošanā.

No atbildētāja kā līzinga ņēmēja būtu saprātīgi sagaidāms, ka viņš pats vai pēc vienošanās ar Aizdevēju veiktu transportlīdzekļa tehniskā stāvokļa padziļinātu novērtēšanu pirms tās nodošanas Aizdevējam. Izvērtējot telefonsarunu ierakstus, kas tika iesniegti apelācijas instances tiesas sēdē, tiesa konstatē, ka tieši atbildētājs uzstāja uz to, lai transportlīdzekli Aizdevējs pārņem savā valdījumā jau 2023. gada 20. martā. Tā kā aizdevējs uzreiz pēc transportlīdzekļa pārņemšanas savā valdījumā izrakstīja un nosūtīja atbildētājam rēķinu par kopējo summu 7 959,22 EUR, ar tā apmaksas termiņu 2023. gada 31. martu (sk.*sprieduma 3.1.3. punktu*), bet transportlīdzekli Aizdevējs atsavināja tikai 2023. gada 12. maijā, tad tiesas ieskatā atbildētājam bija pietiekošs laiks, lai pieaicinātu speciālistu transportlīdzekļa faktiskā stāvokļa un tā reālās tirgus vērtības noteikšanai. Šāda speciālista piesaiste jau prāvas laikā, turklāt viņam neapsekojot transportlīdzekli dabā, ir tikai loģiski, ka viņa sastādīts dokuments tiek vērtēts kritiski.

[14] Ar spriedumu jāizlemj tiesāšanās izdevumu atlīdzināšanas jautājumi.

[14.1] Prasība celta par 3 389,33 EUR piedziņu, tā tiek apmierināta par 2 657,70 EUR piedziņu, proti, prasījums tiek apmierināts daļēji jeb par 78 % (2 657,70*100/3 389,33=78 %).

Atbilstoši Civilprocesa likuma 41. panta pirmajai daļai gadījumos, kad prasība tiek apmierināta daļēji, tiesas izdevumus piespriež prasītājam proporcionāli tiesas apmierināto prasījumu apmēram, bet atbildētājam – proporcionāli tai prasījuma daļai, kurā prasība noraidīta.

Prasītājs pie prasības celšanas samaksājis valsts nodevu 370,21 EUR. Šie izdevumi prasītājam atlīdzināmi 78 % apmērā jeb 288,76 EUR (78% no 370,21).

Atbildētājs pie apelācijas sūdzības iesniegšanas samaksājis valsts nodevu 370,21 EUR. Apelācijas sūdzība daļēji tiek apmierināta, tādēļ šie izdevumi atlīdzināmi atbildētājam 22 % apmērā jeb 81,44 EUR (22 % no 370,21).

[14.2] Atbilstoši Civilprocesa likuma Pārejas noteikumu 185. punktam, tiesa, taisot spriedumu lietās, kas ierosinātas līdz 2025. gada 31. martam, piedzen no pusēm valsts labā summas, ko iemaksājusi valsts par tiesas pavēstu un citu tiesas dokumentu atvasinājumu izgatavošanu, piegādāšanu, izsniegšanu un rakstveida pierādījumu atgriešanu atbilstoši šajā likumā noteiktajai kārtībai un 39. un 40. panta noteikumiem, kas bija spēkā līdz 2025. gada 31. martam.

Lietā radušies ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 7 EUR.

Ņemot vērā, ka prasība apmierināta 78 % apmērā, no prasītāja valsts labā piedzenami 2 EUR, bet no atbildētāja 5 EUR.

[14.3] No Civilprocesa likuma 203. panta piektajā daļā ietvertās tiesību normas (spriedumam, kas stājies spēkā, ir likuma spēks) tiesa atvasina atziņu, ka Civilprocesa likuma 195. panta pirmajā daļā ietvertais procesuālo tiesību institūts attiecināms uz visiem tiesību subjektiem, kuru labā ar tiesas spriedumu tiek piedzītas naudas summas (tajā skaitā valsti), jo tas kalpo arī publiski tiesiskajam mērķim, proti, – nodrošināt sprieduma izpildi un atturēt ikvienu sabiedrības locekli no likumīgā spēkā esoša sprieduma nepildīšanas.

Senāts (paplašinātā sastāvā), atzinis, ka Civilprocesa likuma 195. panta pirmajā daļā paredzētais tiesas pienākums, taisot spriedumu par naudas summas piedziņu, rezolutīvajā daļā noteikt tiesības par laiku līdz

sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) saņemt procentus kalpo vairākiem mērķiem. Pirmkārt, mērķim novērst negatīvās sekas kreditoram, kuram šādā gadījumā būs liegta iespēja piedzīto naudas summu lietot, otrkārt, mērķim motivēt parādnieku labprātīgi un iespējami drīzākā laikā izpildīt likumīgā spēkā esošu tiesas spriedumu. Kreditoram ir leģitīma interese saņemt atlīdzību ne vien par tāda sava kapitāla lietošanu, kuru veido pamatparāds, bet arī par jebkādu citu finanšu līdzekļu lietošanu, kas kreditoram, pamatojoties uz tiesas konstatējām saistībām un tiesas noteikto tiesāšanās izdevumu atlīdzinājumu, pienākas no parādnieka. Leģitīma ir arī kreditora interese saņemt no parādnieka sprieduma pilnīgu izpildījumu labprātīgi un iespējami ātri. (sk. *Senāta 2024. gada 13. jūnija sprieduma lietā Nr. SKC-53/2024 (ECLI:LV:AT:2024:0613.C33348419.26.S) 9.1. punktu*).

No minētā izriet secinājums, ka valsts ir salīdzināmā stāvoklī ar prāvniekiem, jo: 1) spriedumi ir jāpilda un 2) ar spriedumu piedzītās summas nevienam nav tiesības lietot bez atlīdzības, tādēļ, neatkarīgi no Civilprocesa likuma 195. panta pirmās daļas gramatiskā formulējuma, tā piemērojama vienādi un attiecināma arī uz valsti, ja tās labā ar spriedumu tiek piedzītas naudas summas.

Atzīstot, ka Civilprocesa likuma 195. panta pirmā daļa satur patstāvīgu procesuālu pamatu tiesību noteikšanai uz procentiem no piedzenamās summas, bet Civilprocesa likuma normās nav noteikta minēto procentu likme, Senāts atzinis, ka pēc savas juridiskās dabas Civilprocesa likuma 195. panta pirmajā daļā paredzētie procenti ir procesuālo tiesību institūts, kas funkcionālā nozīmē ir analoģisks Civillikuma 1759. panta 1. punktā norādītajam nokavējuma procentu tiesību institūtam. Tādēļ ir pamats secināt, ka, arī nosakot procentus saskaņā ar Civilprocesa likuma 195. panta pirmo daļu, šo procentu apmērs ir nosakāms atbilstoši Civillikuma 1765. panta pirmajai daļai – seši procenti gadā (sk. *Senāta 2024. gada 13. jūnija sprieduma lietā Nr. SKC-53/2024 (ECLI:LV:AT:2024:0613.C33348419.26.S) 9.2. punktu*).

Pamatojoties uz visu iepriekš minēto, apelācijas instances tiesa atzīst, ka valstij, līdzīgi kā citiem kreditoriem (prasītājam un atbildētājam), kuru labā ar spriedumu tiek piedzītas konkrētas naudas summas, ir atzīstamas tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) saņemt 6 % gadā no visas ar spriedumu piedzītās summas, ar nosacījumu, ka šo likumisko kavējuma procentu pieaugums apstājas, kad vēl nesamaksāto procentu daudzums sasniedzis piedzītās summas lielumu.

[15] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1] pantu sprieduma labprātīgai izpildei prasītājam un atbildētājam tiek noteikts termiņš 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz iepriekš minēto un Civilprocesa likuma 8., 97., 193., 195., 204.[1] , 430., 432., 434. pantu, tiesa

nosprieda

apmierināt daļēji “ PlusPlus Baltic ” OU , kuru pārstāv Ārvalsts komersanta “ PlusPlus Baltic ” OU filiāle Latvijā, prasību pret /Persona A/ par parāda piedziņu.

Piedzīt no /Persona A/, personas kods /Personas kods/, “ PlusPlus Baltic ” OU , kuru pārstāv Ārvalsts komersanta “ PlusPlus Baltic ” OU filiāle Latvijā, reģistrācijas Nr. 40103595574, labā parādu 2 462,21 EUR(*divi tūkstoši četri simti sešdesmit divi euro un divdesmit viens cents*) un likumiskos kavējuma procentus 195,49 EUR(*viens simts deviņdesmit pieci euro un četrdesmit deviņi centi*), kas aprēķināti par periodu no 2023. gada 12. maija līdz 2024. gada 6. septembrim, jeb kopā 2 657,70 EUR (*divi tūkstoši seši simti piecdesmit septiņi euro un 70 centi*).

Piedzīt no /Persona A/, personas kods /Personas kods/, “ PlusPlus Baltic ” OU , kuru pārstāv Ārvalsts komersanta “ PlusPlus Baltic ” OU filiāle Latvijā, reģistrācijas Nr. 40103595574, labā tiesas izdevumus 288,76 EUR, (*divi simti astoņdesmit astoņi euro un septiņdesmit seši centi*).

Noteikt, ka prasītāja “ PlusPlus Baltic ” OU , kuru pārstāv Ārvalsts komersanta “ PlusPlus Baltic ” OU filiāles Latvijā, reģistrācijas Nr. 40103595574, labā piedzītie līdzekļi jāiemaksā norēķinu kontā Nr. LV76HABA0551041569842 “Swedbank” AS.

Noteikt prasītājai tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) saņemt likumiskos 6 % gadā no visas ar spriedumu viņas labā piedzītās summas, ar nosacījumu, ka šo likumisko kavējuma procentu pieaugums apstājas, kad vēl nesamaksāto procentu daudzums sasniedzis piedzītās summas lielumu.

Piedzīt no " PlusPlus Baltic " OU , kuru pārstāv Ārvalsts komersanta " PlusPlus Baltic " OU filiāle Latvijā, reģistrācijas Nr. 40103595574, /Persona A/, personas kods /Personas kods/, labā tiesas izdevumus 81,44 EUR (*astoņdesmit viens euro un četrdesmit četri centi*).

Noteikt, ka atbildētāja /Persona A/, personas kods /Personas kods/, labā piedzītie līdzekļi jāiemaksā norēķinu kontā Nr. /Konta numurs/, REVOLUT.

Noteikt atbildētājam tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) saņemt likumiskos 6 % gadā no visas ar spriedumu viņas labā piedzītās summas, ar nosacījumu, ka šo likumisko kavējuma procentu pieaugums apstājas, kad vēl nesamaksāto procentu daudzums sasniedzis piedzītās summas lielumu.

Piedzīt no " PlusPlus Baltic " OU , kuru pārstāv Ārvalsts komersanta " PlusPlus Baltic " OU filiāle Latvijā, reģistrācijas Nr. 40103595574, valsts labā tiesas izdevumus 2 EUR (*divi euro*), kurus jāiemaksā Tiesu administrācijas kontā Valsts kase, TRELLV22, konta Nr. LV51 TREL2190458019000.

Piedzīt no /Persona A/, personas kods /Personas kods/, valsts labā tiesas izdevumus 2 EUR (*pieci euro*), kurus jāiemaksā Tiesu administrācijas kontā Valsts kase, TRELLV22, konta Nr. LV51 TREL2190458019000.

Noteikt valstij tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) saņemt likumiskos 6 % gadā no visas ar spriedumu viņas labā piedzītās summas, ar nosacījumu, ka šo likumisko kavējuma procentu pieaugums apstājas, kad vēl nesamaksāto procentu daudzums sasniedzis piedzītās summas lielumu.

Noteikt prasītājam un atbildētājam sprieduma labprātīgai izpildei 10 (desmit) dienas, skaitot no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt 30 dienu laikā Latvijas Republikas Senāta Civillietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Kurzemes apgabaltiesā.

Spriedums sastādīts 2025. gada 16. jūnijā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese L. Vēbere

Tiesnesis I. Kligačs

Tiesnese J. Mauliņa